

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2009, č. j. 9 Ca 433/2008 – 61,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2009, č. j. 9 Ca 433/2008 – 61, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Ca 433/2008 – 25, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva kultury ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3524/2008, jímž bylo na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2008, č. j. 11 Ca 279/2007 - 137, zrušeno negativní fiktivní rozhodnutí Národního památkového ústavu o neposkytnutí informace, a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Ca 433/2008 – 25, žalobkyně podala dne 2. 6. 2009 kasační stížnost, v níž také požádala o osvobození od soudních poplatků, o ustanovení zástupce z řad advokátů a současně navrhla přerušení řízení o tomto mimořádném opravném prostředku do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 7 Ca 216/2008.

Městský soud v Praze napadeným usnesením ze dne 5. 10. 2009, č. j. 9 Ca 433/2008 – 61, rozhodl o uvedených žádostech a návrhu tak, že zamítl návrh na přerušení řízení o žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků (výrok ad I.), dále zamítl žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků (výrok ad. II.) a posléze zamítl i žádost

žalobkyně o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti (výrok ad III.). Městský soud především neshledal zákonný důvod pro přerušení řízení, neboť kasační stížnost proti usnesení jiného senátu téhož soudu (7 Ca) není sama o sobě důvodem pro uvedený procesní postup. Správní soud měl navíc veškeré podklady pro skutkový a právní úsudek o otázce možného osvobození žalobkyně od soudních poplatků i s přihlédnutím ke skutečnostem, které vyšly najevo v době rozhodování (poznatky získané soudem z úřední činnosti). V průběhu řízení totiž městský soud zjistil (ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 216/2008), že probíhá dědické řízení po zůstavitelce Ing. E. P. a že žalobkyně jako dcera zůstavitelky dne 25. 8. 2008 uvedla do protokolu sp. zn. 25 Cd 29/2008, že odmítá dědictví. Žalobkyně tak učinila, i když jí bylo soudem sděleno, že dědický spis je neúplný, neboť v něm chybí soupis aktiv a pasiv a není tedy možné ji seznámit s konkrétním stavem majetku po zemřelé. Při projednávání dědictví soudním komisařem dne 6. 10. 2008 však žalobkyně naopak uvedla, že dědictví neodmítla, nýbrž chtěla pouze vyjádřit, že nebude požadovat výplatu svého zákonného dědického podílu. Při jednání dne 9. 2. 2009 bylo žalobkyni soudním komisařem sděleno, že do jejího dědického podílu nastupují její tři děti. Usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 11. 2008 bylo dědické řízení zastaveno. Dědicové nezletilá P. V. a T. F. P. pak prostřednictvím žalobkyně jako jejich zákonné zástupkyně podali návrh na zahájení dědického řízení ze dne 18. 3. 2009, v němž uvedli soupis movitého majetku zůstavitelky, který obsahuje 648 položek, mezi nimi i obrazy a tisky známých autorů. Městský soud proto při posuzování majetkových poměrů žalobkyně dospěl k závěru, že se žalobkyně dobrovolně zbavila možnosti dědit majetek vyšší hodnoty. K uvedenému právnímu úkonu měla sice žalobkyně nepochybně právo, nicméně v kontextu povinnosti žalobkyně platit soudní poplatek neshledal správní soud u žalobkyně důvody pro osvobození od soudních poplatků. Pokud tedy žalobkyně sama svým jednáním zabránila možnosti zlepšení svých majetkových poměrů, nemůže se špatných majetkových poměrů nadále dovolávat. Městský soud proto uzavřel, že žalobkyně nedoložila, že nemá dostatečné prostředky a žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Jelikož žalobkyně nesplnila faktické předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nebylo jí možno ustanovit ani zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou obsahově opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka především namítla, že si městský soud opatřuje důkazní prostředky v rozporu se zákonem. Je přesvědčena o tom, že je jediným účastníkem řízení, u kterého byly zjišťovány skutečnosti týkající se rodičů účastníka a to, zda účastník řízení je či není v době vedení řízení „potenciální dědic“. Tímto postupem došlo k zneužití soudní moci, neboť zjištění správního soudu o jejích rodinných poměrech nejsou skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 23/2009. Alternativně navrhla, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení na dobu trvání řízení o žádostech o informace, ve kterých se tázala, v kolika případech při osvobozování od soudních poplatků krajský soud zjišťoval, zda jsou žadatelé účastníci dědického řízení. Jediným skutečným důvodem, proč jí městský soud začal nepřiznávat osvobození od soudních poplatků, je to, že se jako fyzická osoba a statutární

orgán právnické osoby domáhala žalobami náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. za nezákonná rozhodnutí městského osudu a nesprávný úřední postup. Náhlé neosvobozování od soudních poplatků je jejím trestáním vedeným snahou městského soudu zabránit jí v přístupu k soudu a tedy eliminovat možné další nároky podle zákona č. 82/1998 Sb. Stěžovatelka proto namítla, že v jejím případě rozhodoval podjatý senát, který k ní má negativní osobní poměr. S poukazem na uvedené skutečnosti proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s .ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené usnesení městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Nejvyšší správní soud se vzhledem k obsahu stěžovatelčiných výtek zabýval námitkou, že usnesení městského soudu je založeno na vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v tom, že si městský soud v souvislosti s probíhajícím dědickým řízením opatřoval důkazy v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud již ve skutkově a v právně obdobné věci stěžovatelky rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 88/2009 – 84, a rozsudkem ze dne 4. 3. 2010, č. j. 7 As 78/2009 - 154. Kasační soud proto v dané věci bude vycházet ze zde již vyslovených právních závěrů, neboť neshledává žádný důvod, proč by se od nich měl odchýlit.

Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu sp. zn. 7 Ca 216/2008, že městský soud požádal Okresní soud v Opavě a Okresní soud v Olomouci o sdělení, pod jakou spisovou značkou je projednáváno dědictví po zůstavitelce Ing. E. P. a v jakém stádiu se věc nalézá. Okresní soud v Opavě sdělil, že předmětné dědické řízení je vedeno u tohoto soudu pod sp. zn. 30 D 358/2008 a že jeho vyřízením byla pověřena soudní komisařka JUDr.

Hana Kožiaková. Ve spise je založena i kopie přípisu JUDr. Kožiakové ze dne 21. 5. 2009 zaslaného městskému soudu k věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 94/2008. Přílohou přípisu je protokol o předběžném šetření sepsaný Okresním soudem v Olomouci dne 6. 6. 2008, protokol o provedení důkazu před dožádaným soudem (výslechem účastníka) ze dne 25. 8. 2008, protokol o jednání ze dne 6. 10. 2008, usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 11. 2008, sp. zn. 30 D 358/2008, protokol o jednání ze dne 9. 2. 2009 a návrh na zahájení dědického řízení ze dne 18. 3. 2009. Zjištění učiněná na základě těchto dokumentů v usnesení městského soudu č. j. 7 Ca 216/2008 - 54 převzal tento soud i do napadeného usnesení č. j. 9 Ca 433/2008 – 61, a vyvodil z nich stejné závěry, aniž by blíže uvedl, jakým způsobem uvedené skutečnosti zjistil. Městský soud ani neuvedl, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu prezentované skutečnosti známé a jak se o nich dozvěděl. Tento nedostatek činí usnesení městského soudu v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, k čemuž přihlédl Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Z odůvodnění nyní přezkoumávaného usnesení je tedy patrné, že městský soud považuje informace o dědickém řízení po matce stěžovatelky za skutečnosti jemu známé z úřední činnosti, s nimiž se seznámil ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. 7 Ca 216/2008. Ze spisu sp. zn. 9 Ca 433/2008 vyplývá, že tyto skutečnosti nebyly předmětem dokazování v daném řízení. Stěžovatelka nebyla s předmětnými listinami správním soudem seznámena a ani jí nebylo dáno na vědomí, že soud má v držení jejich kopie, které navíc ani nebyly založeny do tohoto spisu, a že z nich hodlá vycházet při posuzování návrhu stěžovatelky na osvobození od soudních poplatků.

Při posuzování návrhu na osvobození od soudních poplatků nepochybně platí, že ohledně naplnění předpokladů pro vyhovění návrhu (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) leží důkazní břemeno na žadateli a že správní soud tyto skutečnosti nezjišťuje z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz). To ovšem nikterak nebrání tomu, aby správní soud zohlednil vedle tvrzení žadatele i jiné okolnosti, o nichž má poznatky, popř. aby za účelem řádného zjištění skutkového stavu provedl důkazy, které žadatel nenavrhoval (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Skutečnosti rozhodné pro posouzení věci se zpravidla zjišťují dokazováním. Existují však dva okruhy skutečností, na nichž lze založit rozhodnutí i bez dokazování. První okruh představují skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety), druhý okruh pak skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Jak v případě tzv. notoriet, tak skutečností známých z úřední činnosti se má za to, že se jedná o objektivizované, do jisté míry nesporné skutečnosti. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notoriet a skutečnosti známé soudu z úřední činnosti, mohou navrhovat provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení. Civilistická judikatura k otázce použití skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti dospěla k závěru, že *„je nutné, aby účastníci řízení byli s takovými – soudem uvažovanými – skutečnostmi v řízení seznámeni, aby se k nim mohli vyjádřit či případně předložit důkaz je vyvracející; i poznatek soudu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Je též nezbytné, aby soud, jenž vzal v úvahu skutečnosti úředně známé a nadto na nich založil své rozhodnutí ve věci, náležitě vyložil v odůvodnění rozhodnutí, ze které jeho*

konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu takové skutečnosti známé, jak se o nich dozvěděl […].“ V závislosti na povaze úředně známé skutečnosti pak soud musí též eventuálně uvést, je-li opravdu známá všem členům senátu, jednal-li a rozhodoval-li soud v této podobě (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1885/2008, dostupný na www.nsoud.cz).

Výše citovaný právní názor Nejvyššího soudu je přiměřeně aplikovatelný i v soudním řízení správním. Je tomu tak proto, že na základě ustanovení § 64 s. ř. s. se i v soudním řízení správním přiměřeně užije ustanovení § 121 o. s. ř. Nejvyšší správní soud rovněž zvážil, zda soudní řízení správní nevykazuje natolik významné procesní odlišnosti, že by bylo nutno dospět k odlišnému právnímu názoru. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Soudní řád správní umožňuje, aby ve stanovených případech bylo rozhodnuto ve věci bez jednání (zejména ustanovení § 51 a § 76 odst. 1). Dále stanoví, že dokazování provádí soud pouze při jednání (§ 77 odst. 1). Zdánlivě by tedy bylo možno dospět k závěru, že pokud se skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti nedokazují, je možno z nich bez dalšího vycházet a rozhodnout ve věci na jejich podkladě bez jednání. To by ovšem mělo za následek, že se účastník řízení nedozví o záměru soudu vycházet z konkrétních skutečností, které jsou soudu známy z jeho úřední činnosti. Takto si ostatně příslušná procesní ustanovení patrně vyložil i městský soud, což se zrcadlí v jeho postupu v daném případě.

Právě prezentovaný právní názor je však nesprávný.

Jestliže správní soud rozhoduje o věci samé bez jednání, je nezbytné, aby účastníci řízení měli k dispozici všechny podklady, ze kterých bude tento soud při samotném rozhodování vycházet, resp. mohli rozumně předpokládat, že z určitých skutečností soud vycházet bude. Účastníci totiž mohou legitimně očekávat, že budou správním soudem dotázáni, zda určitý dokument vyžaduje jejich specifické vyjádření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 – 90, dostupný na www.nssoud.cz). Judikatura kasačního soudu tedy požaduje, aby byly účastníkům řízení známy všechny skutečnosti, z nichž bude správní soud ve svém rozhodnutí vycházet. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, lze prostřednictvím dokazování vyvrátit či pozměnit prvotní domněnku správního soudu o obsahu nebo významu skutečnosti známé tomuto soudu z jeho úřední činnosti. Pokud účastník řízení nemůže podle okolností dané věci rozumně předpokládat, že určitá skutečnost známá soudu z úřední činnosti bude tímto soudem použita v jeho rozhodnutí, musí správní soud účastníka o této skutečnosti informovat a poskytnout mu možnost se k ní vyjádřit. Neseznámí-li správní soud účastníka s touto skutečností, upře tím účastníkovi právo vyjádřit se k takovéto skutečnosti, uplatnit odlišná tvrzení a navrhnout provedení důkazů k prokázání svých odlišných tvrzení. Takovýto postup je proto v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. ústavním požadavkem, aby rozhodnutí bylo pro účastníky předvídatelné (srov. k těmto ústavněprávním požadavkům spravedlivého procesu, vyplývajícím z č. l. 38 odst. 2 věty prvé Listiny základních práv a svobod, např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 777/07, ze dne 31. 7. 2008).

V situaci, kdy se účastník řízení dozví, že městský soud vycházel ze skutečností známých jemu z jeho úřední činnosti, až z odůvodnění rozhodnutí soudu, může tyto

skutečnosti činit spornými teprve v kasační stížnosti (to je ostatně i případ stěžovatelky). Dokazování by se pak v takovém případě přeneslo do řízení o kasační stížnosti, což je však stěží slučitelné (byť ne nepřípustné) s povahou tohoto řízení jakožto řízení o mimořádném opravném prostředku. Přitom stěžovatelka v kasační stížnosti snáší významné námitky, které by mohly podle okolností eventuálně vést k přehodnocení skutečností, z nichž městský soud vycházel bez dokazování dle § 121 o. s. ř. ve spojení § 64 s. ř. s.

Pokud proto správní soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129, dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže tedy městský soud takto nepostupoval, zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato námitka je tedy důvodná.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za účelné přerušit v daném případě řízení o kasační stížnosti. Podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Stěžovatelka navrhovala, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení na dobu trvání řízení o žádostech o informace, alternativně rovněž navrhovala, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 As 23/2009. V usnesení o postoupení věci do rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 As 23/2009 vyjádřil první senát Nejvyššího správního soudu právní názor, že by soud při rozhodování o osvobození od soudních poplatků měl vycházet především z příjmů popř. jiných finančních prostředků; k jinému majetku žalobce, především k nemovitostem, by soud měl přihlížet spíše ve výjimečných případech, neboť nemovitost nemusí být vždy možné okamžitě zpeněžit. V dané věci však Nejvyšší správní soud prozatím neposuzoval, zda má stěžovatelka dostatečný příjem nebo jiné disponibilní finanční prostředky či majetek, který lze okamžitě zpeněžit, neboť se zabýval pouze tím, zda došlo k vadě řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud proto neshledal za potřebné přerušit řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 As 23/2009. Pro rozhodování o této kasační stížnosti rovněž nemá vliv, v kolik jiných případech městský soud zjišťoval, zda jsou žadatelé o osvobození od soudního poplatku účastníky dědického řízení.

Stěžovatelka závěrem namítla, že v její věci rozhodoval podjatý senát. Důvody podjatosti spatřuje v tom, že přestala být naráz osvobozována od soudních poplatků, neboť požaduje po státu náhradu nemateriální újmy na základě zákona č. 82/1998 Sb., a zcela obecně pak poukazuje na to, že rozhodující senát má k její osobě negativní poměr.

Stěžovatelka fakticky neuvádí žádný z důvodů podjatosti, s nimiž ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. počítá, neboť konkrétně s uvedením uchopitelných skutečností nenamítá u soudců městského soudu ani jejich poměr k účastníkům či věci samé, ani netvrdí, že by se podíleli na předchozím rozhodování této věci ve správním řízení. Důvod podjatosti nelze shledat v závěrech, ke kterým dospěl tento senát v jiné věci, tedy v okolnostech, o nichž

soudní řád správní výslovně stanoví, že nemohou být důvodem k vyslovení podjatosti soudce. Důvodem pro vyloučení soudce nemůže být ani subjektivní nespokojenost s rozhodnutím v jiné věci. Pokud tedy stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že jí městský soud předchozí čtyři roky přiznával osvobození od soudních poplatků, lze pouze stručně odkázat na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, dostupný na www.nssoud.cz, který se rovněž vztahuje k osvobozování od soudních poplatků. Kasační soud zde dospěl k závěru, že správní soud se může odchýlit od právního hodnocení jiného obdobného případu téhož žalobce, jestliže došlo ke změně rozhodných skutečností. Podmínkou takovéhoto odchýlení ovšem je, že správní soud ve svém pozdějším rozhodnutí transparentně a podrobně vysvětlí důvody, které ho k tomu vedly. V případě zrušení kasační stížností napadeného usnesení samozřejmě nic nebrání stěžovatelce, aby v dalším řízení vznesla námitku podjatosti rozhodujících soudců, domnívá-li se, že jsou dány zákonné podmínky k vyloučení soudců z projednávání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu